

Bemærkninger til lovforslaget

Under børnelammelsesepidemien i 1952 fik et betydeligt antal patienter, herunder ca. 200 familieforsørgere, svære lammelser.

Mange af disse patienter må gennemgå en langvarig efterbehandling og eventuelt en uddannelse eller omskoling af hensyn til deres erhvervsevne. For at sikre, at de pågældende gennemgår en sådan efterbehandling m. v., må der være mulighed for, at deres familier kan opretholde nogenlunde normale levevilkår i denne periode. Efter den gældende lovgivning vil der navnlig være tale om at yde invaliderente (for ikke-forsikrede hjælp efter forsorgslovens §§ 247—48), hjælp efter folkeforsikringslovens § 79, stk. 2, eller kommunehjælp; men ingen af disse hjælpeformer kan gives i den nævnte udstrækning.

Den interesse, samfundet må have i, at de lammede såvidt muligt genvinder deres erhvervsevne, er af noget lignende karakter som interessen i, at de tuberkuloseramte gennemfører hele deres behandling, og det foreslås derfor, at der til patienterne og deres familier i efterbehandlingsperioden gives hjælp efter tilsvarende retningslinier som hjælpen til de tuberkuløse efter forsorgslo-

vens § 263, stk. 1—2. Da hjælpen kun er begrundet i de tilfælde, hvor erhvervsevnen genvindes efter længere tids forløb, foreslås det, at hjælpen først ydes, når der er forløbet 4 måneder efter sygdommens opståen. Indstilling til vedkommende sociale udvalg afgives af overlægen eller den ledende læge ved det sygehus eller den institution, hvor efterbehandlingen finder sted, eller som er ansvarlig for efterbehandlingen.

Administrationen af efterbehandlingen og den eventuelle deltagelse i optræning eller omskoling henhører dels under de almindelige sygehuse, dels under Samfundet og hjemmet for vanføre, invalideforsikringsretten, landsforeningen til bekæmpelse af børnelammelse og dens følger, m. fl. For at få en praktisk ordning af det samarbejde, der derfor vil være nødvendigt, foreslås det, at arbejds- og socialministeren bemyndiges til at give de nærmere regler om bestemmelsens gennemførelse.

Kommunernes udgifter anslås til ca. 1 mill. kr. det første år, heraf refunderes $\frac{3}{10}$ af statskassen og $\frac{5}{10}$ af den fælleskommunale udligningsfond, jfr. forsorgslovens § 264.